

Dit geloof je niet

korte verhalen

Eerder verschenen van dezelfde auteur:

In de tram

korte verhalen

ISBN 9 789464 057034

Op een bankje

korte verhalen

ISBN 9 789402 192247

Geen fiets

korte verhalen

ISBN 9 789464 351224

Wim van den Berg

Dit geloof je niet

korte verhalen

Auteur: Wim van den Berg
Foto omslag: Michel van den Berg
ISBN: 9 789464 925685
© 2023 Wim van den Berg

Voorwoord

Dit boek is gebaseerd op gebeurtenissen uit mijn leven. Ten behoeve van de verhaallijn heb ik de verhaaltjes gecomprimeerd of in een andere volgorde weergegeven. De inhoud stemt echter overeen met hoe ik mij alles herinner, of hoe de verhalen mij verteld werden. Sommige details zijn tijdens het schrijven in mijn verbeelding ontstaan. Waar of niet waar? Het maakt niet uit. Als het maar een leuk verhaaltje oplevert. Om anderen privacy te verlenen zijn sommige namen en karaktereigenschappen gewijzigd.

Inhoud

Stage	9
Gamba's	13
5x8	17
Solex	21
Portugezen zijn anders	25
Supermarkt	29
Cris	33
Er zit een schroefje los	37
Pluisje	41
Parkeerplaats	45
Bloemist	49
Rijbewijs	53
Te laat	57
Alles is er groot	61
Tosti-ijzer	65
Luis Direito	69
Het mooie meisje van de drogisterij	73
Teplo uit logeren	77

Trein Leeuwarden – Amsterdam	81
Ik wil mijn muntje terug	85
Een plekje	89
Vlieland	93
Palladium	97
Dit geloof je niet	101
Zeilschool	105
Paardrijden	109
Taxi	113
Paniek bij de buurvrouw	117
Continente	121
Warm eten	125
Oogheelkunde	129
Babyblauw	133
Designmeubelen	137
Bica	141
Gekleurde tv	145

Stage

De heer Laméris vraagt: 'Wim, wil je nu even koffie gaan halen?' Ik zit aan mijn bureau verwoed een tekst over kogellagers te schrijven. Ik ben de tijd vergeten, want normaal haal ik altijd om 10 uur koffie voor hem. 'Ja, ik ga direct. Wilt u iets bij de koffie?' 'Nee, mijn vrouw zegt dat het op begint te vallen dat ik snoep.'

Ik verlaat het kantoor en zet mijn veiligheidshelm op. Via een grote hal waar staal geproduceerd wordt, loop ik naar de kantine. Onderweg komt een jonge vrouw mij tegemoet met een dienblad vol dampende koppen koffie. Ze ziet er leuk uit. Van onder haar veiligheidshelm komen donkerblonde krullen tevoorschijn. Als we elkaar passeren glimlacht ze. Ik glimlach terug. Terwijl ik doorloop denk ik: de kans dat ik haar nog eens zie is niet zo groot. Ik loop namelijk stage bij de Hoogovens in IJmuiden. Hier werken 22.000 mensen die met elkaar 5 miljoen ton staal per jaar produceren. En dat op een gigantisch industrieterrein met 250 spoorwegovergangen en zelfs bedrijfspolitie. Die politie controleert regelmatig de snelheid van de voertuigen op het terrein. Als je gesnapt wordt op te snel rijden, dan mag je een week het terrein niet op. Dan moet je lopen of fietsen, of met de bedrijfsbus.

Tot mijn verbazing kom ik de volgende dag de jonge vrouw met donkerblonde krullen weer tegen. Als we elkaar passeren vraagt ze: 'Waar werk je?' 'Bij de smerings- en adviesdienst.' 'O, bij Laméris... aardige man. Hij schrijft een boek over het smeren van kogellagers.' 'Hoe weet jij dat?' 'Ik

heb hem weleens geholpen met tekstcorrecties.’ ‘Dan mag je mij nu helpen. Laméris vertelt mij over het smeren van lagers en ik moet er een tekst over schrijven.’ ‘Je kunt mij altijd opzoeken. Ik werk bij Staaf en Draad, en ik heet Barbera.’ ‘Ik heet Wim.’ Of ze dat gehoord heeft, weet ik niet. Ze is alweer doorgelopen met haar dienblad.

De volgende ochtend zit Laméris lachend achter zijn bureau. Hier klopt iets niet. Hij is nooit vrolijk voor tien uur. Pas na de koffie begint hij te ontdooien. Hij en zijn vrouw hebben pas een baby gekregen. Hierdoor zijn hun nachten kort en dat heeft invloed op zijn humeur. Op mijn bureau staat een Valentijnskaart, rechtop, zonder envelop. Ik vermoed dat Laméris even heeft gekeken. Om hem te plagen leg ik de kaart plat op mijn bureau, zonder er verder naar te kijken. Het duurt niet lang of hij zegt: ‘Wim, je móet even naar die kaart kijken! Het is een hartstikke leuke kaart.’ Ik pak de kaart. Er staat op: ‘Wim, wil je vanavond met me uit eten? Kus, Barbera.’ Als ik verbaasd de kaart neerleg, vraagt Laméris: ‘En wat ga je doen?’ ‘Ik weet het niet. Ik ken haar amper.’ ‘Doe het maar. Het is een hele leuke, spontane meid.’

Die avond gaan Barbera en ik na een etentje in een bistro naar café De Halve Maan in Santpoort. Daar is de vloer bestrooid met zand en mag je de pindadoppen op de grond gooien. Tot sluitingstijd zitten we te praten aan een rond tafeltje bij het raam.

Een paar weken later zijn Laméris en ik druk aan het werk als de telefoon overgaat. Hij neemt de hoorn van de haak en zegt: ‘Met Laméris.’ Hij luistert en trekt wit weg. Als hij de telefoon neerlegt zegt hij: ‘Wim, kom mee naar de bedrijfsarts.’ ‘Wat is er aan de hand?’ ‘Dat hoor je straks wel.’

In de spreekkamer zie ik een man in een witte jas met een goudkleurig brilletje op zijn neus. Hij kijkt mij somber aan en zegt: ‘Jongeman, ga maar even zitten. Er heeft vanmorgen een ongeval plaatsgevonden bij een onbewaakte

spoorwegovergang. Barbera is geschept door een trein en ze heeft het niet overleefd.' 'Dat kan niet... Ik heb haar vanmorgen nog gesproken toen ik koffie ging halen.' 'Jongeman, toch is het zo. Haar laatste woorden waren: *Zeg tegen Wim dat ik van hem hou.* We wisten niet wie ze bedoelde, maar via haar ouders kwamen we erachter.' 'Zou ik haar mogen zien?' 'Doe dat maar niet. Bewaar je herinneringen aan haar maar zoals ze was.' Laméris staat op en zegt: 'Ik breng je wel naar huis.' 'Nee, liever naar Wijk aan Zee. Ik wil over het strand lopen.'

Zwijgend lopen we over het strand. Ik denk aan al die keren dat ik samen met Barbera hier liep, na onze lunch. De tranen lopen over mijn wangen. Ik kan ze niet langer tegenhouden. Laméris stoot mij aan en zegt: 'Ik ga met je mee naar de begrafenis.'

In de maanden die volgen doe ik niet veel meer, alleen maar koffie halen. Tegen beter weten in hoop ik Barbera tegen te komen...

Aan het eind van mijn stage krijg ik van Laméris een fantastische beoordeling. Daar klopt natuurlijk niets van. Hoe kan je nu een prachtig getuigschrift krijgen als je niets hebt uitgespookt en alleen maar koffie hebt gehaald.

Gamba's

Samen met mijn vrouw zit ik op een terras in Lissabon lekker aan een glaasje witte wijn. De zon schijnt uitbundig en alle stoelen die onder een parasol staan zijn bezet.

‘Zullen we wat garnalen bestellen?’ vraag ik aan mijn vrouw. ‘Ja, maar wel van die grote gamba's.’ Er is geen ober te bekennen op het terras. Die zit natuurlijk lekker binnen in de schaduw. Wel vervelend, heb je net besloten om wat lekkers te bestellen, is de ober in geen velden of wegen te zien. ‘Ga maar even naar binnen, daar kunnen ze je wel helpen’, zegt mijn vrouw.

Net als ik op wil staan komt er een man uit het restaurant. Hij is keurig gekleed in een zwarte broek, netjes gepoetste zwarte schoenen, een zwart giletje en een wit overhemd met een zwart strikje. Ik steek mijn hand omhoog en hij knikt dat hij mij gezien heeft. Zodra hij bij ons staat, vraagt hij: ‘Wat kan ik voor jullie doen?’ ‘We willen graag een portie grote garnalen.’ ‘Komt eraan!’

Hij staat inderdaad in no time weer voor onze neus met een schotelkje garnalen. Hij zet het schotelkje tussen ons in op tafel en zegt: ‘Eet smakelijk.’

Een paar tafels verderop zie ik dat mensen ook garnalen eten, maar die zijn een stuk kleiner. ‘Weet jij hoe die garnalen heten die ze daar eten?’ vraag ik aan mijn

vrouw. En ik wijs met mijn hand naar het bedoelde tafeltje. 'Nee, gewoon garnalen. Maar dan een slagje kleiner.' De man aan dat tafeltje krijgt in de gaten dat ik het over hen heb en kijkt mij vragend aan. Ik draai me om en pak een garnaal van het schoteltje.

Als de ober langskomt en vraagt of alles naar wens is en of we misschien nog een glaasje wijn willen, vraag ik: 'Wat is het verschil tussen de garnalen die wij hebben en die van een paar tafeltjes verderop?' en ik wijs naar het bedoelde tafeltje. 'O, die kleine zijn op, die hebben we niet meer. Maar ze smaken allemaal hetzelfde.' Hij pakt ons schoteltje van de tafel en loopt naar het tafeltje met de kleine garnalen.

Terwijl de ober met de man van de kleine garnalen praat, wijst hij naar mij. Tot mijn verbazing zie ik dat de ober een garnaal meekrijgt. Als hij weer bij ons staat, zegt hij: 'Proef deze garnaal maar, er is geen verschil.' 'Hoe komt het dat die van ons twee centimeter langer zijn?' Mijn vrouw geeft het antwoord: 'Die van ons hebben langer in de zee gelegen dan die kleine.' De ober is het niet met haar eens: 'Nee mevrouw, die kleine is het vrouwtje en die grote het mannetje.' Ik heb sterk de indruk dat we in de maling worden genomen.